

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Obrana životního prostředí, občanské sdružení**, se sídlem Pražského 28, Praha 5, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4 proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, Jungmannova 29, Praha 1, **za účasti:** Holešovický Trojúhelník, a.s., se sídlem Prokopova 118/20, Praha 3, zast. JUDr. Richardem Čičkem, advokátem se sídlem Milady Horákové 533/28, Praha 7, proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 28. 6. 2006, čj. S-MHMP 178887/2006/OST/Fr, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59 (dále jen „napadený rozsudek“) a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. V rámci své kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Napadeným rozsudkem městský soud k podané žalobě zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. j. S-MHMP 178887/2006/OST/Fr, jímž bylo změněno

rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru rozvoje a územního rozhodování, ze dne 8. 3. 2006, zn. OUR-71/05/04237-ob. 99/Mal. Tímto rozhodnutím ÚMČ Praha 7 rozhodl o umístění stavby „Víceúčelový objekt Letenský Trojúhelník“, a to na pozemcích č. p. 1549/1, 1549/2 1549/62236/1 a 2242, v k. ú. Holešovice tak, jak je zakreslen v ověřené dokumentaci, s tím, že pro umístění a projektovou přípravu stavby bylo stanoveno 25 podmínek. Městský soud dle odůvodnění napadeného rozsudku zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, které spočívaly v tom, že stavební úřad v rámci územního řízení nedal podnět k vydání stanoviska orgánu přírody a krajiny, zda umísťovaná stavba může snížit nebo změnit krajinný ráz, dále proto, že podkladové rozhodnutí orgánu státní památkové péče ze dne 28. 4. 2006, č. j. MHMP 25342/2005/Stj se nepromítlo do rozhodnutí o umístění stavby, a konečně také proto, že žalovaný zkrátil procesní práva žalobce ve správním řízení, když se nevypořádal s jeho námitkami stran dopravní problematiky, parkování a hlukové zátěže, jakož i stran nedostatků dokumentace předložené stavebníkem.

O žádosti, resp. návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 5. 2009, č. j. 4 As 14/2009 - 89, rozhodl tak, že návrh zamítl.

K meritu věci stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Uvádí, že je nesporným faktem, že Magistrát hl. m. Prahy, shodně jako prvoinstanční orgán, měl k dispozici závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody, které jednoznačně konstatovalo, že umístěním předmětné stavby nemůže být snížen krajinný ráz, jelikož se jedná o jinou formu řešení zastavěného území. Navíc toto stanovisko konstatovalo, že objekt není výškovou dominantou. Proto stěžovatel namítá, že tento soudem vytýkaný nedostatek není a ani nemůže být nedostatkem, pro který bylo důvodné zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel namítá i nezákonnost napadeného rozsudku ve vztahu k jím vytýkaným nedostatkům rozhodnutí žalovaného ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k dopravní problematice, parkování a hlukové zátěže. Stěžovatel opakovaně konstatuje, že žalovaný vycházel z podkladů náležitě opatřených během správního řízení od příslušných orgánů, z nichž se podává, že stavba splňuje požadavky na dopravní problematiku, parkování a hlukovou zátěž. Jestliže příslušné orgány jednoznačně stanoví přípustnost stavby a splnění zákonných norem v uvedené oblasti, je tím odůvodněno i to, aby mohl žalovaný odmítnout odvolání žalobce ve vztahu k této námitce jako nedůvodné. To samé platí i v případě námítky týkající se rozčlenění fasády soklové podnože architektonickými prvky tak, aby parter získal podrobnější měřítko. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že vždy respektoval závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ze dne 28. 4. 2006 vztahující se k uvedené stavbě a je z tohoto důvodu irelevantní, zda-li je toto stanovisko obsaženo přímo ve výrokové části jako podmínka stavby či nikoliv. Tady se jedná o rozhodnutí o umístění stavby a tato podmínka může být obsažena v následně vydaném stavebním povolení, ve kterém bude výslovně uvedena jako nezbytná pro výstavbu plánované stavby. Městský soud v Praze tak podle stěžovatele, nejen že nesprávně posoudil skutkové náležitosti dané kauzy, ale rovněž i nesprávně aplikoval

rozhodné právní předpisy na uvedenou věc, čímž učinil napadené rozhodnutí nezákonným.

Jako další důvod kasační stížnosti stěžovatel namítá vady řízení před Městským soudem v Praze, kdy soud nedostatečným a nesprávným způsobem zjistil skutkovou podstatu dané věci, což mělo vliv na správnost napadeného rozsudku. Městský soud v Praze posuzovanou věc hodnotil pouze z listinných důkazů bez nařízení jednání ve věci samé, během kterého by si opatřil další právně významné skutečnosti a stanoviska nezbytné pro náležité a právně přezkoumatelné rozhodnutí ve věci samé. Městský soud v Praze tak v uvedené kauze provedl nedostatečné důkazní řízení. Stěžovatel také namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, včetně popsání vad. Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný právě s ohledem na nedostatečně provedené důkazní řízení soudem, protože Městský soud v Praze nemohl kvalitativně hodnotit důvody pro své rozhodnutí a tato vada má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jeho nezákonnost.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze, a věc mu vrátil dalšímu řízení.

Žalobce ani žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel nejprve rozporuje závěr Městského soudu v Praze, že se žalovaný náležitě nevyrovnal s požadavkem § 12 zákona č. 114/1992 Sb. na posouzení vlivu stavby na krajinný ráz, když vzal za dostatečný „seznatelný závěr“ pod bodem 7 souborného stanoviska OOP MHMP čj. MHMP-24870/2005/OOP/VI ze dne 3. 11. 2005, že umístěním stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz, jelikož se jedná o jinou formu řešení již zastavěného území, nový objekt není výškovou dominantou, přičemž žalovaný uzavřel, že správní rozhodnutí podle § 12 odst. 2 zákona nebude vydáno. Městský soud v Praze zaujal opačný názor, podpůrně argumentoval právními názory z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39 a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 97/2001 - 52. Konstatoval, že to, zda umístěním stavby může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu lze spolehlivě zjistit jen z rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a pokud proto takové rozhodnutí mezi podklady pro vydání rozhodnutí chybí, je správní orgán povinen dát orgánu ochrany přírody k jeho vydání podnět.

Nejvyšší správní soud nepovažuje námitku stěžovatele za důvodnou a plně se ztotožňuje s názorem i argumentací městského soudu, jež ostatně plně konvenuje již zmiňované dosavadní a také ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud mj. tuto právní otázku zevrubně řešil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, a dovodil, že právní názor, podle něhož orgán ochrany

přírody vydává rozhodnutí ve správním řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pouze tehdy, pokud dospěje k závěru, že stavba nebo jiná činnost může snížit nebo změnit krajinný ráz, zatímco v situacích, kdy dospěje k závěru opačnému, žádné správní řízení nevede a rozhodnutí nevydává, neobstojí. Aby orgán ochrany přírody mohl tento souhlas udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: za prvé, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti), a – pokud je odpověď na tuto otázku kladná – za druhé, zda taková změna či snížení nevyklučují zachování významných krajinných prvků. Posouzení druhé otázky tedy nevyhnutelně předpokládá předchozí posouzení otázky prvé. Proto nelze § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat izolovaně tak, že jeho „dikce“ nepředpokládá, že se nerozhoduje o otázce, zda stavbou nebo činností může dojít ke změně nebo snížení krajinného rázu, a že se rozhoduje toliko v záležitosti, zda se ke stavbě nebo činnosti způsobí snížit či změnit krajinný ráz udělí či neudělí souhlas. Takový výklad totiž pomíjí smysl a účel institutu ochrany krajinného rázu a systematické souvislosti prvního a druhého odstavce § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. K tomu Nejvyšší správní soud mj. v citovaném usnesení doplnil, že nelze jistě po orgánu ochrany přírody požadovat, aby ve všech případech z vlastního podnětu zahajoval řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Možnost takového zásahu může vyjít najevo např. v územním řízení, a proto je nezbytné, aby stavební úřad měl možnost dát podnět k zahájení řízení podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Následně Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu uzavřel, že pokud takovéto rozhodnutí mezi podklady pro vydání jeho rozhodnutí chybí, je správní orgán povinen dát orgánu ochrany přírody k jeho vydání podnět. Neučiní-li tak, zatěžuje řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nevidí důvod, aby na tomto svém dřívějším názoru cokoliv změnil.

Stěžovatel dále nesouhlasí s výtkami Městského soudu v Praze, ohledně nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k dopravní problematice, parkování, hlukové zátěže, jakož i rozčlenění fasády soklové podnože. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že jako důvodnou shledal námitku, že se žalovaný jako odvolací orgán dostatečně nezabýval odvolacími námitkami žalobce, které se týkaly dopravní problematiky, parkování a hlukové zátěže, když se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil pouze na konstatování, že tato otázka byla velmi podrobně posouzena v procesu posuzování vlivů stavby životního prostředí. Stěžovatel ve své námitce konstatuje, že pokud příslušné orgány jednoznačně stanoví přípustnost stavby a splnění zákonných norem v uvedené oblasti, je tím odůvodněno i to, aby mohl žalovaný odmítnout odvolání žalobce ve vztahu k této námitce jako nedůvodné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud se odvolací orgán při vypořádávání odvolacích námitek plně ztotožňuje s přílehlavou a vyčerpávající argumentací obsaženou v podkladovém stanovisku, nebrání nic tomu, aby jeho závěry převzal do odůvodnění svého rozhodnutí a blíže na ně odkázal. Nelze však slevit z požadavku, že z odůvodnění každého správního rozhodnutí musí být dostatečným způsobem zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, z nichž rozhodnutí vychází (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Tak tomu však v posuzované věci nebylo, žalovaný namísto toho, aby věcně připomenul a odkázal na závěry podkladového stanoviska, toliko obecně odkázal na

skutečnost, že toto již bylo posouzeno pro potřeby rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto Nejvyšší správní soud dává za pravdu Městskému soudu v Praze, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v tomto směru bylo nedostatečné a žalovaný se takto s předmětnými žalobními námitkami náležitě nevypořádal.

Obdobně Nejvyšší správní soud hodnotí i námitku stěžovatele, v níž stěžovatel tvrdí, že nebylo rozhodné, že do rozhodnutí správního orgánu nebylo promítnuto podkladové rozhodnutí orgánu státní památkové péče ze dne 28. 4. 2006, č. j. MHMP 25342/2005/Stj, a to ve spojení s jeho požadavkem rozčlenění fasády soklové podnože. Podobně jako u bezprostředně výše dotčených námitek ve vztahu k dopravní problematice, parkování, hlukové zátěže, bylo i v tomto případě třeba, aby podkladové závazné stanovisko (stanovící závazné podmínky) bylo do rozhodnutí, pro jehož potřeby bylo vydáno (jako rozhodnutí finalizujícího, které v sobě integruje rozhodné či závazné požadavky či podmínky z podkladů), výslovně promítnuto. Za situace, kdy tak učiněno nebylo, Městský soud v Praze rozhodl správně, když námitku žalobce v tomto směru shledal jako důvodnou.

Dále stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze v uvedené kauze provedl nedostatečné důkazní řízení, posuzovanou věc hodnotil pouze z listinných důkazů bez nařízení jednání ve věci samé, během kterého by si opatřil další právně významné skutečnosti a stanoviska nezbytné pro náležité a právně přezkoumatelné rozhodnutí ve věci samé. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že namítané porušení povinnosti ze strany Městského soudu neshledal. Jak vyplývá z obsahu spisu, účastníci řízení k výzvě soudu na vyjádření, zda požadují, aby ve věci bylo ve smyslu § 51 s. ř. s. nařízeno jednání, toto nepožadovali, a za daného stavu věci nemohl soud postupovat jinak, než aby hodnotil posuzovanou věc z listinných důkazů. Jmenovité pochybení městského soudu při hodnocení listinných důkazů ve spojení s touto námitkou stěžovatel neuvádí, a Nejvyšší správní soud, a to ostatně ani ve spojení se shora posuzovanými námitkami, takové pochybení taktéž neshledal.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2008, č. j. 11 Ca 305/2006 – 59, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu